

сокъ, а селянинътъ — слабичъкъ и все не успѣвалъ. Тогава почналъ да се моли на светиитѣ да му помогнатъ.

— Свети великомъчениче Мина, — помолилъ се най-напредъ той, — помогни ми да се кача на коня.

Стжпилъ на стремето, надигналъ се, но не можалъ да се качи. Обърналъ се тогава къмъ други светии:

— Свети безсребърници Кузма и Дамяне, подигнете ме да се кача на коня!

Пакъ се надигналъ и пакъ не успѣлъ да се качи.

За трети пжтъ се помолилъ:

— Свети Три Светители, подигнете ме да се кача на коня!

Стжпилъ на стремето, напъналъ се, понадигналъ се на две-три педи отъ земята, но пакъ не успѣлъ да се качи.

Най-после вдигналъ очи къмъ небето и извикалъ съ високъ гласъ:

— Свети Четиридесетъ мъченици, подигнете ме да се кача на коня!

Хваналъ се съ две ржце за седлото, стжпилъ на стремето, напъналъ се съ всички сили и, както се билъ засилилъ, прехвърлилъ се отъ другата страна на коня и тупналъ на земята. Дълго лежалъ въ несвѣстъ. По едно време се надигналъ съ мъжа, станалъ и, като не смѣлъ да се качи пакъ, тръгналъ пешъ, като водилъ коня за юздата. Вървѣлъ и самъ се окайвалъ:

— Главо, главо! Така ти се пада, като не знаешъ кому и какъ да се молишъ. Та много ли умъ се иска да разберешъ, че ако трима светии сж малко, за да ти помогнатъ, четиридесетъ пжкъ сж много. Всѣки отъ тѣхъ по на педя да те подигне отъ земята, ето ти четиридесетъ педи — не конъ, а камила ще прескочишъ! Щастливъ съмъ, че не споменахъ всички светии. Кой знае колко дни щѣхъ да лежа на земята.

Н. Гарваловъ

